

LECTIO DIVINA

SEGÉDANYAG

a szentmise evangéliumi szakaszához

Lk 9,28b-36

Nagyböjt 2. vasárnap („C” év)

Ez az én szeretett Fiam, őt hallgassátok!

PÉCSI EGYHÁZMEGYE

„REMÉNYT ÉS JÖVŐT ADOK NEKTEK”
(JEREMIAS 29,11)

+ EVANGÉLIUM Szent Lukács könyvéből

Ez az én szeretett Fiam, őt hallgassátok!

Abban az időben Jézus kiválasztotta Pétert, Jánost és Jakabot, és fölment velük a hegyre imádkozni. Míg imádkozott, arca teljesen átváltozott, ruhája pedig hófehéren ragyogott. S íme két férfi beszélgetett vele: Mózes és Illés. Megdicsőülten jelentek meg, és haláláról beszélgettek, amelyet Jeruzsálemben kell majd elszenvednie. Pétert és társait elnyomta az álom. Amikor fölébredtek, látták dicsőségét és a mellette álló két férfit.

Azok már épp menni készültek. Péter akkor így szólt Jézushoz: „Mester, jó nekünk itt lennünk! Hadd csináljunk három sátrat: neked egyet, Mózesnek egyet és Illésnek egyet.” Nem tudta ugyanis, hogy mit mondjon. Közben felhő támadt és beborította őket. A felhőben félelem szállta meg őket.

A felhőből szózat hallatszott: „Ez az én választott Fiam, őt hallgassátok.” Miközben a szózat hangzott, Jézus ismét egyedül volt. Ők pedig hallgattak, és senkinek sem árultak el semmit abból, amit láttak.

1. LECTIO – OLVASÁS

1.1. GÖRÖG SZÖVEG SZÓ SZERINTI FORDÍTÁSA

²⁸ Ἐγένετο δὲ μετὰ τοὺς λόγους τούτους ὡσεὶ ἡμέραι ὀκτὼ καὶ παραλαβὼν Πέτρον καὶ Ἰωάννην καὶ Ἰάκωβον ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος προσεύξασθαι.

De történt e szavak után mintegy nyolc nappal, és maga mellé véve Pétert és Jánost és Jakabot, felment a hegyre imádkozni.

²⁹ καὶ ἐγένετο ἐν τῷ προσεύχεσθαι αὐτὸν τὸ εἶδος τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἕτερον καὶ ὁ ἱματισμὸς αὐτοῦ λευκὸς **ἐξαστράπτων**.

És történt, miközben imádkozott, hogy az ő arcának külső megjelenése más (lett), és az ő ruházata fehéren, villámszerűen felragyogott.

³⁰ καὶ ἰδοὺ ἄνδρες δύο συνελάλουν αὐτῷ, οἵτινες ἦσαν Μωϋσῆς καὶ Ἥλιος,

És íme, két férfi beszélgetett vele, akik Mózes és Illés voltak.

³¹ οἱ ὀφθέντες ἐν δόξῃ ἔλεγον τὴν **ἐξοδον** αὐτοῦ ἣν ἠμελλεν πληροῦν ἐν Ἱερουσαλήμ.

A dicsőségben megjelenők az ő kivonulásáról beszéltek, ami Jeruzsálemben kellett, hogy beteljesüljön.

³² ὁ δὲ Πέτρος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἦσαν βεβαρημένοι ὑπνῷ· διαγρηγορήσαντες δὲ εἶδον τὴν δόξαν αὐτοῦ καὶ τοὺς δύο ἄνδρας τοὺς συνεστῶτας αὐτῷ.

De Péter és a vele lévők el voltak nyomva álmotól, de felébredve meglátták az ő dicsőségét és a két vele lévő férfit.

³³ καὶ ἐγένετο ἐν τῷ διαχωρίζεσθαι αὐτοὺς ἀπ’ αὐτοῦ εἶπεν ὁ Πέτρος πρὸς τὸν Ἰησοῦν· Ἐπιστάτα, καλὸν ἐστὶν ἡμᾶς ὧδε εἶναι, καὶ ποιήσωμεν σκηναὶς τρεῖς, μίαν σοὶ καὶ μίαν Μωϋσεῖ καὶ μίαν Ἥλιῳ, μὴ εἰδὼς ὃ λέγει.

És történt, amikor ők eltávolodtak tőle, Péter mondta Jézusnak: „Mester, szép itt nekünk lenni, és csináljunk három sátrat, egyet neked és egyet Mózesnek és egyet Illésnek!”. Nem tudva, amit mond.

³⁴ ταῦτα δὲ αὐτοῦ λέγοντος ἐγένετο νεφέλη καὶ ἐπεσκίαζεν αὐτούς· ἐφοβήθησαν δὲ ἐν τῷ εἰσελθεῖν αὐτοὺς εἰς τὴν νεφέλην.

De miközben ezeket mondta, történt, hogy egy felhő is beárnyékolta őket: de megijedtek, amikor beléptek a felhőbe.

³⁵ καὶ φωνὴ ἐγένετο ἐκ τῆς νεφέλης λέγουσα· Οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ **ἐκλελεγμένος**, αὐτοῦ ἀκούετε.

És történt, hogy egy hang a felhőből mondta: „Ez az én kiválasztott fiam, őt hallgassátok!”

³⁶ καὶ ἐν τῷ γενέσθαι τὴν φωνὴν εὐρέθη Ἰησοῦς μόνος, καὶ αὐτοὶ ἐσίγησαν καὶ οὐδενὶ ἀπήγγειλαν ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις οὐδὲν ὧν ἑώρακαν.

És amikor a hang megvolt, Jézus egyedül találtatott. És ők hallgattak, és senkinek sem beszéltek semmit azokban a napokban arról, amit láttak.

1.2. NOVA VULGATA ÉS MAGYAR FORDÍTÁSOK

NOVA VULGATA

Szent István Társulat fordítása

Szent Jeromos Katolikus Bibliatársulat fordítása

Békés-Dalos Újszövetségi Szentírás

Károli Gáspár revideált fordítása

Simon Tamás László O.S.B. Újszövetség-fordítása

²⁸ FACTUM EST AUTEM POST HAEC VERBA FERE DIES OCTO, ET ASSUMPSIT PETRUM ET IOANNEM ET IACOBUM ET ASCENDIT IN MONTEM, UT ORARET.

²⁸ E beszéde után mintegy nyolc napra történt, hogy kiválasztotta Pétert, Jánost és Jakabot, és fölment velük a hegyre imádkozni.

²⁸ Történt pedig e beszéd után mintegy nyolc nappal, hogy maga mellé vette Pétert, Jakabot és Jánost, és felment a hegyre imádkozni.

²⁸ *E szavai után mintegy nyolc nappal kiválasztotta Pétert, Jánost és Jakabot és fölment velük a hegyre imádkozni.*

²⁸ *És lőn e beszédek után mintegy nyolczadnappal, hogy maga mellé vevé Pétert, Jánost és Jakabot, és felméne a hegyre imádkozni.*

²⁸ Történt pedig e beszéd után mintegy nyolc nappal, hogy maga mellé vette Pétert, Jakabot és Jánost, s felment a hegyre imádkozni.

²⁹ ET FACTA EST, DUM ORARET, SPECIES VULTUS EIUS ALTERA, ET VESTITUS EIUS ALBUS, REFULGENS.

²⁹ Míg imádkozott, külseje teljesen átváltozott, ruhája fehér lett és ragyogó.

²⁹ Miközben imádkozott, arcának színe elváltozott, a ruházata fehér lett és fényben sugárzó.

²⁹ *Imádság közben arcának színe elváltozott, ruhája pedig féhéren ragyogott.*

²⁹ *És imádkozása közben az ő orcájának ábrázata elváltozék, és az ő ruhája fehér és fénylő lőn.*

²⁹ Miközben imádkozott, arcszíne megváltozott, ruhája pedig vakítóan fehér lett.

³⁰ ET ECCE DUO VIRI LOQUEBANTUR CUM ILLO, ET ERANT MOYSES ET ELIAS,

³⁰ És íme, két férfi beszélgetett vele: Mózes és Illés.

³⁰ És íme, két férfi beszélgetett vele, Mózes és Illés,

³⁰ *Egyszerre csak két férfi beszélgetett vele: Mózes és Illés.*

³⁰ *És ímé két férfiú beszél vala ő vele, kik valának Mózes és Illés;*

³⁰ És íme, két férfi beszélgetett vele, Mózes és Illés,

³¹ QUI VISI IN GLORIA DICEBANT EXODUM EIUS, QUAM COMPLETURUS ERAT IN IERUSALEM.

³¹ Megdicsőülten jelentek meg, és a haláláról beszélgettek, amelyet Jeruzsálemben kell majd elszenvednie.

³¹ akik dicsőségben megjelentek, és beszéltek az ő eltávozásáról, amelyet Jeruzsálemben készült beteljesíteni.

³¹ *Megdicsőülten jelentek meg és haláláról beszélgettek, amelynek Jeruzsálemben kellett bekövetkeznie.*

³¹ *Kik dicsőségben megjelenvén, beszélnek vala az ő halálát, melyet Jeruzsálemben fog megteljesíteni.*

³¹ akik dicsőségben jelentek meg, és az ő távozásáról beszélgettek, ami Jeruzsálemben fog beteljesedni.

³² PETRUS VERO ET QUI CUM ILLO GRAVATI ERANT SOMNO; ET EVIGILANTES VIDERUNT GLORIAM EIUS ET DUOS VIROS, QUI STABANT CUM ILLO.

³² Pétert és társait elnyomta az álom. Amikor fölébredtek, látták dicsőségét és mellette a két férfit.

³² Pétert és a vele lévőket elnyomta az álom. Amikor felébredtek, látták dicsőségét, és a két férfit, akik ott álltak vele.

³² *Pétert és társait elnyomta az álom. Amikor fölébredtek, megpillantották dicsőségét és a mellette álló két férfit.*

³² *Pétert pedig és a vele lévőket elnyomá az álom; de mikor felébredtek, láták az ő dicsőségét, és ama két férfit, kik vele állanak vala.*

³² Pétert és a vele lévőket elnyomta az álom. Amikor felébredtek, látták dicsőségét, és a két férfit, akik ott álltak vele.

³³ ET FACTUM EST, CUM DISCEDERENT AB ILLO, AIT PETRUS AD IESUM: “PRAECEPTOR, BONUM EST NOS HIC ESSE; ET FACIAMUS TRIA TABERNACULA: UNUM TIBI ET UNUM MOYSI ET UNUM ELIAE”, NESCIENS QUID DICERET.

³³ Ezek már épp menni készültek. Péter így szólt Jézushoz: „Mester, jó nekünk itt lenni! Csináljunk három sátrat, neked egyet, Mózesnek egyet és Illésnek egyet!” Nem tudta, hogy mit beszél.

³³ És történt, hogy amikor eltávoztak tőle, Péter ezt mondta Jézusnak: »Mester! Jó nekünk itt lenni! Hadd csináljunk három sátrat: neked egyet, Mózesnek egyet és Illésnek egyet!« Nem tudta ugyanis, hogy mit mond.

³³ *Ezek már távozóban voltak, amikor Péter így szólt Jézushoz: „Mester, jó nekünk itt! Hadd csináljunk három sátrat: neked egyet, Mózesnek egyet és Illésnek egyet.”*

³³ *És lőn, mikor azok eltávoztak ő tőle, monda Péter Jézusnak: Mester, jó nekünk itt lennünk: csináljunk azért három hajlékot, egyet néked, Mózesnek is egyet, és egyet Illésnek; nem tudván mit mond.*

³³ És történt, hogy amikor eltávoztak tőle, Péter ezt mondta Jézusnak: „Mester, jó nekünk itt lenni! Csináljunk három sátrat: egyet neked, egyet Mózesnek és egyet Illésnek!” Nem tudta, hogy mit beszél.

³⁴ HAEC AUTEM ILLO LOQUENTE, FACTA EST NUBES ET OBUMBRAVIT EOS; ET TIMUERUNT INTRANTIBUS ILLIS IN NUBEM.

³⁴ Miközben ezt mondta, felhő támadt és elborította őket. Féltek, amikor a felhőbe jutottak.

³⁴ Amíg ezeket mondta, felhő szállt le, és elborította őket. Amint a felhőbe jutottak, félelem fogta el őket.

³⁴ *Nem tudta ugyanis, mit mondjon. Szavai közben felhő támadt és elborította őket. Nagyon féltek, amikor a felhőbe jutottak.*

³⁴ *És mikor ő ezeket mondá, felhő támadt és azokat beárnyékozta; ők pedig megfélemlének, mikor azok bementek a felhőbe.*

³⁴ Amíg ezeket mondta, felhő szállt le, és beborította őket. Félelem fogta el őket, amikor bementek a felhőbe.

³⁵ ET VOX FACTA EST DE NUBE DICENS: “HIC EST FILIUS MEUS ELECTUS; IPSUM AUDITE”.

³⁵ A felhőből szózat hallatszott: „Ez az én választott Fiam, őt hallgassátok!”

³⁵ A felhőből szózat hallatszott: »Ez az én választott Fiam, őt hallgassátok«.

³⁵ *A felhőből szózat hallatszott: „Ez az én választott Fiam, őt hallgassátok!” Miközben a szózat hangzott, Jézus ismét egyedül maradt.*

³⁵ *És szózat lőn a felhőből, mondván: Ez amaz én szerelmes Fiam, őt hallgassátok.*

³⁵ A felhőből hang szólt: „Ez az én Fiam, a kiválasztott, őt hallgassátok!”

³⁶ ET DUM FIERET VOX, INVENTUS EST IESUS SOLUS. ET IPSI TACUERUNT ET NEMINI DIXERUNT IN ILLIS DIEBUS QUIDQUAM EX HIS, QUAE VIDERANT.

³⁶ Amikor a szózat elhangzott, Jézus egyedül volt. Hallgattak, és senkinek sem mondtak el semmit abból, amit láttak.

³⁶ Mikor a szózat elhangzott, Jézus ismét egyedül volt. Ők pedig hallgattak, és senkinek sem szóltak azokban a napokban mindarról, amit láttak.

³⁶ *Ők azokban a napokban hallgattak és senkinek sem szóltak arról, amit láttak.*

³⁶ *És mikor a szózat lőn, találtaték Jézus csak maga. Ők pedig hallgatának, és semmit abból, a mit láttak, senkinek el nem mondának azokban a napokban.*

³⁶ Mikor a hang jött, Jézus ismét egyedül volt. Ők pedig hallgattak, és senkinek sem szóltak azokban a napokban mindarról, amit láttak.

1.3. BEHATÁROLÁS

Lukács a keresztt mindennapi felvételére és Jézus követésére való buzdítás után (Lk 9,23-27) és a megszállott ifjú megszabadításának elbeszélése előtt (Lk 9,37-42) közli a színeváltozás epizódját, aminek kezdetét az idő és a helyszín meghatározása is világosan jelzi. Így ez a szakasz a Lk 9,28-36 versek között helyezkedik el.

1.4. SZÓ SZERINTI ÜZENET

Az evangélista hangsúlyozza, hogy

- Jézus áll az epizód középpontjában: ő viszi föl a hegyre a három tanítványt, ő tárja fel dicsőségét, vele beszélget Mózes és Illés, ő róla tesz tanúságot a mennyei hang. Vagyis Jézus Ura a prófétáknak, az apostoloknak, a teremtett világnak.
- Péter Mesternek nevezve Jézust, elismeri az ő hatalmát, tekintélyét.
- az Atya feltárja azt a titkot, hogy Jézus Krisztus az ő Fia, az ő választott Fia. S a tanítványok egyetlen feladata, hogy mint Mesterüket hallgassák Jézust.
- Jézus személyében, halálában és feltámadásában (kivonulásában) beteljesültek végérvényesen az ószövetségi ígérek. A Messiás kereszthalálával legyőzte a sátánt, akinek a hatalmából kivezette, kiszabadította az embert (vö. Lk 9,22.42).
- Jézus tanítványaira is az a ragyogó dicsőség vár, amit felvillant a Mester Péter, Jakab és János előtt.

1.5. KULCSSZAVAK RÖVID ELEMZÉSE

ἐξαστράπτων (*ekszasztráptón*): villámszerűen felragyog, nagy fénnel felvillan (Lk 9,29)

Az ószövetségi Szentírásban általában ez a kifejezés egyes mennyei lények leírásában jelenik meg (Ez 1,4.7; Dán 10,6), ami rendkívüliségüket, hatalmukat mutatja. Az Újszövetségben egyedül Lukács alkalmazza ezt a szót, aminek segítségével a mennyei dicsőségét felragyogtató Jézus ruházatát írja le (Lk 9,29). A szó a villám felvillanására utalva Jézus dicsőségének káprázatos szépségét törekszik feltárni, jelezve ezáltal, hogy ő Isten Fia.

ἐξοδον (*ekszodon*): kivezető út, kivonulás, elindulás, halál, meghalás, vég (Lk 9,31)

Az Újszövetségben csupán háromszor jelenik meg ez a szó: a színeváltozás lukácsi epizódjában Jézusra (Lk 9,31), illetve Izrael fiainak kivonulására (Zsid 11,22), végül pedig Péter halálára utalva (2Pét 1,15).

Az evangélisták közül tehát egyedül Lukács használja ezt a kifejezést, s fűzi hozzá Mózes és Illés Jézussal folytatott beszélgetéséhez (Lk 9,31). Az Úr Jézus a dicsőségének felragyogtatása során az ószövetségi törvényt jelképező Mózessel és a prófétákat képviselő Illéssel a saját haláláról beszélget. Ezt az evangélista nem csupán eufemisztikus módon kívánja jelölni (vö. 2Pét 1,15), hanem visszautal ezáltal arra is, hogy az ószövetségi kivonulás nagy eseménye, amely során Mózes által Isten kivezette népét a szolgaság házából: Egyiptomból, és új hazát adott nekik (Kiv 12-18; MTörv 26,5-9), Jézus Krisztus személyében az egész emberiség számára beteljesült. Hiszen a Messiás az ő kereszthalálával és feltámadásával végérvényesen kivezette az embereket a bűn hatalmából, s bevezette őket az Atya országába. A felhő, az égből jövő hang, a hegy, a villámként ragyogó ruha, a félelem motívumok visszautalnak a Sínai hegyen kötött szövetségre is (Kiv 19), amely bizonyos értelemben előképe volt annak az örök és visszavonhatatlan szövetségnek, amelyet Isten az ő Fiának kereszthalálával kötött meg mindenkivel.

ἐκλελεγμένως (*eklelegmenosz*): kiválaszt, választ (Lk 9,35)

Az esetek többségében (14-szer) a szó azt jelöli az Újszövetségben, hogy Isten, Jézus kiválaszt valakit, valakiket valamilyen szolgálatra, küldetésre: a 12 apostolt, egyes tanítványokat, a zsidó népet, minden embert, a világ szemében erőtlenekeket és oktalanokat, a szegényeket (Mk 13,20; Lk 6,13; Lk 9,35; Jn 6,70; Jn 13,18; Jn 15,16.19; ApCsel 1,2.24; ApCsel 13,17; ApCsel 15,7; 1Kor 1,27; Ef 1,4; Jak 2,5). Vagyis Isten titka, hogy kit, mire választ ki. A kiválasztásban ugyanakkor az is benne van, hogy a választott személy bátran ráhagyatkozhat arra, aki őt meghívta, mert ő szereti őt, bízik benne.

Egy alkalommal ez a szó arra is utal, hogy egyesek válogatják az első helyeket, akiknek Jézus emiatt egy példabeszédet mond az alázatra buzdítva őket (Lk 14,7). Ugyanakkor ez a kifejezés mutatja Máriának, Márta testvérének, bölcs magatartását is, aki a jobbik részt választja Jézus szavait hallgatva (Lk 10,42), illetve azt a tényt, hogy nem az apostolok választották Jézust, hanem a Mester választotta őket (Jn 15,16), végül pedig az Egyház közösségének azon cselekedetét, hogy egyeseket kiválasztanak különböző szolgálatokra (ApCsel 6,5; ApCsel 15,22.25). Ezek a szakaszok rávilágítanak arra, hogy az ember akkor tud helyesen választani, ha egységben marad Istennel, ha kéri az ő segítségét.

Végül megállapíthatjuk, hogy ezen igehelyek közül sajátosan kiemelkedik az általunk vizsgált epizód, ahol az Atya az ő Fiát magát választja ki, s róla mint az ő Választottjáról beszél (Lk 9,35). A befejezett melléknévi igenévforma (Participium perfectum) ennél a szónál csak itt fordul elő az Újszövetségben, ami arra utal, hogy az Atya választásának a jelenre is hatása van. Jézus, a Fiú öröktől fogva az Atya

Választotta, vele örök, szoros és bensőséges szeretet-kapcsolatban van, ami kihat minden kor minden emberének az életére is.

1.6. KONTEXTUÁLIS – KÁNONI PÁRHUZAMOK

Párhuzamok Lukács evangéliumán belül

Lk 1,12 Amikor Zakariás meglátta, zavarba jött, és elfogta a félelem.

Lk 1,35 Az angyal ezt válaszolta és mondta neki: „A Szentlélek száll rád, s a Magasságbeli ereje borít be árnyékával. Ezért a születendő Szentet is az Isten Fíának fogják hívni.”

Lk 2,38 Ebben az órában is odajött, dicsőítette az Istent, és beszélt róla mindenkinek, aki csak várta Jeruzsálem megváltását.

Lk 3,21-22 Ekkor történt, hogy amikor már az egész nép megkeresztelkedett és Jézus is fölvette a keresztséget, és amikor imádkozott, megnyílt az ég, és a Szentlélek galamb alakjában leszállt rá. Szózat is hallatszott az égből: „Te vagy az én szeretett Fiam, benned telik kedvem.”

Lk 5,5 „Mester, egész éjszaka fáradoztunk, s nem fogtunk semmit, de a te szavadra, kivetem a hálót” – válaszolta Simon”

Lk 5,16 Ő azonban elvonult a pusztába, és imádkozott.

Lk 6,12 Ezekben a napokban történt, hogy kiment a hegyre imádkozni. Az egész éjszakát Isten imádásában töltötte.

Lk 8,51 Amikor odaértek a házhoz, nem engedett be senkit, csak Pétert, Jakabot, Jánost, meg a lány apját és anyját.

Lk 9,18 Amikor egyszer egyedül imádkozott, csak tanítványai voltak ott vele, megkérdezte tőlük: „Kinek tartanak engem az emberek?”

Lk 9,21 Rájuk parancsolt, hogy ezt ne mondják el senkinek.

Lk 11,1 Történt egyszer, hogy valahol éppen imádkozott. Amikor befejezte, egyik tanítványa kérte: „Uram, taníts meg minket imádkozni, mint ahogy János is megtanította tanítványait.

Lk 22,45 Aztán abbahagyta az imát, és visszament a tanítványokhoz. Azok közben elaludtak bánatukban.

Lk 24,4 Még fel sem ocsúdtak meglepetésükből, már két férfi jelent meg mellettük ragyogó ruhában.

Lk 24,16 De szemük képtelen volt felismerni.

Szinoptikus és jánosi párhuzamok

Mt 14,23 Miután hazaküldte, fölment a hegyre, hogy egyedül imádkozzék. Közben besötétedett, s ő ott volt egymagában.

Mt 17,1-9 Hat nap múlva Jézus maga mellé vette Pétert, Jakabot és testvérét, Jánost, s fölment külön velük egy magas hegyre. Ott elváltozott előttük: arca ragyogott, mint a nap, ruhája pedig olyan fehér lett, hogy vakított, mint a fény. S íme, megjelent nekik Mózes és Illés, és beszélgettek vele. Péter erre így szólt Jézushoz: „Uram, jó itt nekünk! Ha akarod, csinálok ide három sátrat: egyet neked, egyet Mózesnek, egyet pedig Illésnek.” Amíg beszélt, hirtelen fényes felhő borult rájuk, s a felhőből szózat hallatszott: „Ez az én szeretett Fiam, akiben kedvem telik, őt hallgassátok!” Ennek hallatára a tanítványok arca borultak, s igen megrémültek. Jézus odalépett hozzájuk és megérintette őket: „Keljete fel, ne féljete!” Amikor tekintetüket fölemelték, nem láttak senkit, csak egyedül Jézust. A hegyről lefelé jövet Jézus rájuk parancsolt: „Ne szóljatok a látomásról senkinek, amíg az Emberfia föl nem támad a halálból!”

Mt 26,43 Amikor visszatért, megint alva találta őket.

Mk 1,35 Hajnaltájban, amikor még sötét volt, Jézus elindult, és kiment egy elhagyatott helyre imádkozni.

Mk 9,2-10 Hat nap múlva Jézus maga mellé vette Pétert, Jakabot és Jánost, s csak velük fölment egy magas hegyre. Ott átváltozott előttük. Ruhája olyan ragyogó fehér lett, hogy a földön semmiféle ványoló nem képes így ruhát kifehéríteni. Egyszerre megjelent nekik Illés meg Mózes, és beszélgettek Jézussal. Péter így szólt Jézushoz: „Mester! Olyan jó itt lenni! Hadd verjünk három sátrat: egyet neked, egyet Mózesnek és egyet Illésnek.” Nem is tudta, mit mond, annyira meg voltak ijedve. Ekkor felhő ereszkedett alá, s árnyéka rájuk vetődött. A felhőből szózat hallatszott: „Ez az én szeretett Fiam, őt hallgassátok!” Mire körülnéztek, senkit sem láttak a közelükben, csak Jézust. A hegyről lejövet megparancsolta nekik, hogy ne mondják el senkinek, amit láttak, amíg az Emberfia fel nem támad a halálból. A parancsot megtartották, de maguk közt megvitatták, hogy mit jelenthet: A halálból feltámad.“

Jn 1,14 S az Ige testté lett, és közöttünk élt. Láttuk dicsőségét, az Atya Egyszülöttének dicsőségét, akit kegyelem és igazság tölt be.

Jn 1,34 Láttam és tanúskodom róla, hogy ő az Isten Fia.

Jn 13,1 Húsvét ünnepe előtt történt: Jézus tudta, hogy elérkezett az óra, amikor a világból vissza kell térnie az Atyához, mivel szerette övéit, akik a világban maradtak, mindvégig szerette.

Kánoni elemzés (párhuzamok a Szentírás más könyveiben)

Kiv 24,18 Mózes belépett a felhőbe és fölment a hegyre. Mózes negyven nap és negyven éjjel maradt a hegyen.

MTörv 18,15 Neked prófétát támaszt az Úr körödből, testvéreid közül, mint engem, órá hallgassatok.

Iz 42,1 Nézzétek, a szolgám, akit támogatok, a választottam, akiben kedvem telik. Kiárasztom rá lelkemet, hogy igazságot vigyen a nemzeteknek.

ApCsel 1,10 Amint merőn nézték, hogyan emelkedik az égbe, egyszerre két férfi termelt mellettük fehér ruhába öltözve.

2Pt 1,16-18 Mert nem kieszelt meséket vettünk alapul, amikor tudtul adtuk nektek Jézus Krisztus hatalmát és eljövételét, hiszen szemlélői voltunk fenségének. Amikor ugyanis az Atyaisten tiszteletet nyilvánított iránta és megdicsőítette, ez a szózat hallatszott rá vonatkozóan a fölséges dicsőség hazájából: „Ez az én szeretett Fiam, akiben kedvem telik.” Ezt az égből jövő szózatot mi is hallottuk, amikor ott voltunk vele a szent hegyen.

2. MEDITATIO – ELMÉLKEDÉS

2.1. PATRISZTIKUS NÉZŐPONT

Tiszteletreméltó Béda: Felment a hegyre, hogy imádkozzék, és színeváltozottá váljék, azért, hogy megmutassa, hogy azok, akik a feltámadás gyümölcsét várják, és pompájában óhajtják látni a királyt, azoknak lélekben a magasságokban kell lakozniuk, és magukat az állhatatos imádságnak kell szentelniük.

2.2. TANÍTÓHIVATALI NÉZŐPONT

2.2.1. KATOLIKUS EGYHÁZ KATEKIZMUSA

554. Attól a naptól fogva, amikor Péter megvallotta, hogy Jézus a Krisztus, az élő Isten Fia, a Mester „magyarázni kezdte tanítványainak: Jeruzsálembe kell mennie, (...) sokat kell szenvednie, megölik, de harmadnapon föl fog támadni” (Mt 16,21). Péter visszautasítja ezt a bejelentést; a többiek sem tudták fölfogni. Ebben az összefüggésben áll Jézus színeváltozásának titokzatos eseménye, egy magas hegyen három kiválasztott tanú: Péter, Jakab és János előtt. Jézus arca és ruhája ragyogó fényessé vált; megjelent Illés és Mózes, és beszélgettek vele, „elmondták kivonulását, melyet majd Jeruzsálemben fog beteljesíteni” (Lk 9,31). Felhő árnyékolta be őket, és egy hang az égből mondta: „Ez az én választott Fiam, őt hallgassátok” (Lk 9,35).

555. Jézus egy pillanatra megmutatta isteni dicsőségét, megerősítvén így Péter hitvallását. Azt is megmutatja: Jeruzsálemben el kell szenvednie a kereszten a halált, hogy bemehessen „dicsőségébe” (Lk 24,26). Mózes és Illés hegyen látták Isten dicsőségét; a Törvény és a Próféták megjövendölték a Messiás szenvedéseit. Jézus szenvedése az Atya akarata; a Fiú Isten szolgálaként cselekszik; a felhő a Szentlélek jelenlétének jele: „Az egész Szentháromság megjelent: az Atya a hangban, a Fiú az emberben, a Szentlélek a fényes felhőben”:

„Te színedben elváltotál a hegyen, s amennyire képesek voltak rá, tanítványaid látták dicsőségedet, Krisztus Istenünk, hogy ha majd keresztre feszítve látnak, megértsék, hogy szenvedésed önkéntes volt; és hirdessék a világnak, hogy Te valóban az Atya ragyogása vagy.”

556. A nyilvános élet küszöbén: a keresztség, a húsvét küszöbén: a színeváltozás. Jézus keresztsége „föltárta az első újjászületés misztériumát”: keresztségünket; a színeváltozás

„a második újjászületés szakramentuma”: föltámadásunk. Már most részesedünk az Úr föltámadásában a Szentlélek által, aki Krisztus Testének szentségeiben működik. A színeváltozás megízlelteti velünk Krisztus dicsőséges eljövételét, „aki átalakítja gyarló testünket, hogy hasonlónak tegye megdicsőült testéhez” (Fil 3,21). De a színeváltozás azt is mondja, hogy „sok szorongatáson át (...) kell bejutnunk Isten országába” (ApCsel 14,22):

„Ezt Péter még nem értette akkor, amikor Krisztussal akart a hegyen élni. Ezt az életet, Péter, a halála utáni időre tartotta fönn. Most pedig ő maga mondja: Jöjj le a hegyről, hogy a földön fáradozzál, a földön szolgálj, a földön megvessenek és keresztre feszítsenek. Lejön az élet, hogy megöljék; lejön a kenyér, hogy éhes legyen; lejön az út, hogy útközben elfáradjon; lejön a forrás, hogy szomjazzon – te pedig vonakodsz a fáradságtól?”

568. Krisztus színeváltozásának célja, hogy az apostolok hitét a szenvedéssel kapcsolatban megerősítse: a fölmenetel a „magas hegyre” a Kálváriára való fölmenetelt készíti elő. Krisztus, az Egyház feje kinyilvánítja azt, amit teste tartalmaz, s ami a szentségekben tükröződik: „a dicsőség reményét” (Kol 1,27).

59. Hogy a szétszóródott emberi nemet összegyűjtse, Isten kiválasztja Ábrámot, meghívja őt – „Jöjj ki földedről, rokonságodból és atyád házából” (Ter 12,1) – azzal a szándékkal, hogy Ábrahámmá, azaz „sok nemzet atyjává” (Ter 17,5) tegye: „És tebenned áldást nyer a föld minden népe” (Ter 12,3).

145. A Zsidókhhoz írt levél az ősök hitének magasztalásakor külön kiemeli Ábrahám hitét: „A hit alapján engedelmeskedett Ábrahám a hívásnak, hogy költözzék arra a vidékre, amelyet örökségül kellett kapnia. Elindult anélkül, hogy tudta volna, hová megy.” (Zsid 11,8.) A hittel élt mint jövevény és zarándok az Ígéret földjén. Sára hittel foganta az Ígéret fiát. Végül Ábrahám hittel ajánlotta föl egyetlen fiát áldozatul.

146. Ezáltal Ábrahám megtestesíti a hitnek a Zsidókhhoz írt levélben adott meghatározását: „A hit szilárd bizalom abban, amit remélünk, meggyőződés arról, amit nem látunk” (11,1). „Ábrahám hitt az Istennek, és ez beszámított neki megigazulásul” (Róm 4,3). Ezzel „a hittel megerősödve” (Róm 4,20) lett Ábrahám „atyja minden hívőnek” (Róm 4,11.18).

2570. Ábrahám, amint Isten hívja, útra kel, „miként az Úr parancsolta neki” (Ter 12,4): szíve „egészen aláveti magát a szónak”, engedelmes. A szív odahallgatása, mely Isten szerint dönt, lényeges az imádság számára, a szavak erről beszélnek. Ábrahám imádsága azonban elsősorban cselekedetekben fejeződik ki: hallgató ember, minden szálláshelyén oltárt épít az Úrnak. Csak későn hangzik föl első szóbeli imádsága: burkolt panasz, Isten emlékeztetése ígéreteire, melyek, úgy tűnik, nem teljesülnek. Így kezdettől fogva látható az imádság bizonyos drámaisága: az Isten hűségébe vetett hit próbatétele.

2571. A pátriárka, mivel hitt Istennek, a színe előtt járva és szövetségben Ővele, kész sátra alá fogadni a titokzatos Vendéget: ez a mamrei csodálatos vendégség előjátéka az ígéret igazi Fia hírüladásának (Annuntiatiojának!). Ezért amikor Isten rábízta a tervét, Ábrahám szíve hasonlónak válik Ura emberek iránti együttérzéséhez, és mer vakmerő bizalommal közbenjárni értük.

2572. Hitének végső tisztulásaként Ábrahámától, „aki megkapta az ígéretek” (Zsid 11,17), azt kívánták, hogy áldozza föl a fiút, akit Isten ajándékozott neki. Hite nem inog meg: „Isten gondoskodik magának áldozati bárányról” (Ter 22,8) – mondja Ábrahám, mert „bizonyosra vette, hogy Isten képes a halottakat is föltámasztani” (Zsid 11,19). Így a hívők atyja hasonlónak vált az Atyához, aki saját Fiát nem kíméli, hanem majd mindnyájunkért odaadja Őt. Az imádság visszaállítja az ember isten hasonlóságát, és részesíti a sokaságot üdvözítő Isten szeretete hatalmában.

1000. Ez a „mód, ahogy a föltámadás majd megtörténik”, fölülmúlja képzeletünket és értelmünket; csak a hitben közelíthető meg. De az Eucharishtiában való részesedésünk már előízét nyújtja testünk Krisztus által történő színeváltozásának:

„Ahogy a földből vett kenyér Isten segítségével hívása után többé nem közönséges kenyér, hanem Eucharisztia, mely két elemből, egy földiből és egy égiből áll; ugyanígy testünk is, amikor magunkhoz vesszük az Eucharishtiát, már nem a romlandósághoz tartozik, hanem övé a föltámadás reménysége.”

645. A föltámadott Jézus közvetlen kapcsolatokba lép tanítványaival a tapintás által és azáltal, hogy eledelükből eszik. Így hívja őket arra, hogy ismerjék meg: nem kísértet, s főleg arról bizonyosodjanak meg, hogy az a föltámadott test, amellyel megjelenik nekik, azonos azzal, amelyet megkínóztak és megfeszítettek, mert hordozza szenvedése nyomait. Ez az igazi és valóságos test ugyanakkor a megdicsőült test új tulajdonságait birtokolja: többé nem térben és időben van, hanem szabadon tud megjelenni ott és akkor, ahol és amikor akar, mert emberségét már nem lehet a földön visszatartani, és csak az Atya isteni felségterületéhez tartozik. Ezért a föltámadott Jézus megjelenésének módját is teljesen szabadon választja meg: kertész alakjában, vagy „más alakban” (Mk 16,12), mint amit tanítványai megszoktak, épp azért, hogy ébressze hitüket.

999. Hogyan? Krisztus saját testében támadt föl: „Nézzétek kezemet és lábamat: én magam vagyok az” (Lk 24,39); de nem ebbe a földi életbe jött vissza. Hasonlóképpen, Őbenne „valamennyien a saját testükkel fognak föltámadni, amit most birtokolnak”, de ez a test át fog alakulni a dicsőség testévé, „szellemi testté” (1Kor 15,44):

„De azt kérdezhethetné valaki, hogyan támadnak föl a halottak? Milyen testtel jönnek majd elő? Oktalan! Amit elvetsz, nem kel életre, hacsak meg nem hal. Amit vetsz, nem a növény, mely csak azután fejlődik, hanem a puszta mag (...). Romlásra vetik el, romlatlannak támad föl; (...) a holtak romolhatatlanságra támadnak föl (...). Ennek a romlandó testnek föl kell öltenie a romolhatatlanságot, ennek a halandónak a halhatatlanságot (1Kor 15,35–37.42.52–53).

1001. Mikor? Véglegesen az „utolsó napon” (Jn 6,39–40.44.54; 11,24); „a világ végén”. A halottak föltámadása ugyanis szorosan összefügg Krisztus második eljövételével:

„A parancsszóra, a főangyal kiáltására, Isten harsonazengésére az Úr maga száll le a mennyből, s először a Krisztusban elhunytak támadnak föl” (1Tesz 4,16).

2.2.2. PÁPAI GONDOLATOK

SZENT II. JÁNOS PÁL PÁPA VITA CONSECRATA KEZDETŰ APOSTOLI BUZDÍTÁSA

23. A dicsőségesen ragyogó színeváltozás előkészítette a Kálvária nem kevésbé dicsőséges tragédiáját. Péter, Jakab és János látják az Úr Jézust Mózes és Illés társaságában, akikkel – Lukács evangélista szerint – „élete végéről beszél, aminek Jeruzsálemben kell beteljesülnie” (9,31). A tanítványok szeme tehát Jézusra irányul, aki a keresztre gondol (vö. Lk 9,43--45). Ott fog véglegesen megnyilvánulni az Atya és minden ember iránti szívi szeretete; ott éri el a teljes kiüresítést szegénysége; ott teljesedik be engedelmissége az élet odaadásával.

A tanítványok, férfiak és nők, arra kapnak meghívást, hogy szemléljék a fölmagasztalt Jézust a kereszten, ahol „a csendből kilépő Ige” a maga hallgatásában és magányában prófétai módon állítja, hogy Isten abszolút módon minden teremtmény fölött áll, testében legyőzi bűneinket, magához vonz minden férfit és minden nőt, és mindenkit megajándékoz a föltámadás új életével (vö. Jn 12,32; 19,34.37). A megfeszített Krisztust szemléléséből merít új erőt minden hivatás; belőle a Szentlélek ajándékozása által fakad minden ajándék, s főleg az Istennek szentelt élet ajándéka.

Jézus anyja, Mária után János, a szeretett tanítvány – a tanú, aki Máriával együtt ott áll a keresztnél – kapja meg ezt a kegyelmi ajándékot (vö. Jn 19, 26--27). A teljes önátadás döntése az isteni szeretet gyümölcse benne, mely körülveszi, fölemeli őt és betölti szívét. Mária mellett János az első azon férfiak és nők megszámlálhatatlan sokaságában, akiket az Egyház történetének kezdetétől a végéig megragad Isten szeretete, és érzik a hívást, hogy a fölládozott, de élő Bárányt kövessék, bárhova megy (vö. Jel 14, 1--4)

XVI. BENEDEK PÁPA VERBUM DOMINI KEZDETŰ APOSTOLI BUZDÍTÁSA

20. A kinyilatkoztatás rendjének kezdete és eredete az Atyaistenben van. Az Ő szava „teremtette az egeket és szája lehelete minden seregüket” (Zsolt 33,6). Ő az, aki „fölragyogtatja Isten dicsőségének ismeretét Krisztus arcán” (2 Kor 4,6; vö. Mt 16,17; Lk 9,29). A Fiúban, „a testté lett Logoszban” (Jn 1,14), aki azért jött, hogy megtegye annak akaratát, aki őt küldte (vö. Jn 4,34), Isten, a kinyilatkoztatás forrása Atyaként mutatkozik meg, és véghezviszi az ember isteni nevelését, melyet megkezdett a próféták szavaival, és a teremtésben tett csodákkal, s az Ő népe és az emberiség történelmében. Az Atyaisten kinyilatkoztatásának a csúcát a Fiú kínálja fel a Vigasztaló ajándékozásával (vö. Jn 14,16), aki az Atyának és a Fiúnak a Lelke, és aki „bevezet a teljes igazságba” (Jn 16,13).

Így történt, hogy Isten minden ígérete „igen”-né válik Jézus Krisztusban (vö. 2Kor 1,20). Így válik lehetővé az ember számára, hogy végigjárja az Atyához vezető utat (vö. Jn 14,6), hogy „végül Isten legyen minden mindenben” (1Kor 15,28).

Szent II. János Pál pápa Vita consecrata kezdetű apostoli buzdítása

40. Jézus odalépett hozzájuk és megérintette őket: „Keljetek föl, ne féljete!” (Mt 17,7) Mint a színeváltozáskor a három apostol, úgy az Istennek szentelt személyek is tapasztalatból tudják, hogy életüket nem mindig izzítja föl az az érezhető buzgóság, melyből a kiáltás fakad: „Jó nekünk itt lenni!” (Mt 17,4) Életük azonban mindig egy Krisztus kezétől „megérintett” élet, melyet az Ő hangja kelteget és kegyelme támogat.

„Keljete föl, ne féljete!” A Mester e bátorítása magától értetődően minden kereszténynek szól. De még inkább szól azoknak, akik arra hivatottak, hogy „mindent elhagyjanak”, s ennek következtében Krisztusért „mindent szemétnak tartsanak”. Ez egész különlegesen érvényes olyan alkalmakkor, amikor valaki a Mesterrel lejön a „hegyről”, hogy elinduljon a Táborról a Kálváriára vezető úton.

Amikor Lukács elbeszéli, hogy Mózes és Illés Krisztussal az Ő húsvéti misztériumáról beszélgettek, szándékosan és jelentőségteljesen használja a „vég” (exodosz) kifejezést: „a végéről beszéltek, melyet Jeruzsálemben kellett beteljesítenie” (9,31). A „vég” a kinyilatkoztatás alapfogalma, melyre az egész üdvtörténet hivatkozik és kifejezi a húsvéti misztérium mélységes értelmét. A „vég” az Istennek szentelt élet spiritualitása számára különösen fontos téma, mely jól kiemeli ennek az életnek a jelentését. Kikerülhetetlenül magában foglalja mindazt, ami a kereszt misztériumához tartozik. Ám ha ezt a „véghez vezető utat” a Tábor hegyének távlatából nézzük, úgy jelenik meg, mint két fényforrást összekötő út: egyik végpontján a színeváltozás elmúló fényessége, a másikon a föltámadás végleges fényessége áll.

Az Istennek szentelt életre szóló meghívás – az egész keresztény élet szemszögéből nézve – minden lemondása és próbatétele ellenére, sőt épp ezek miatt a „fény” útja, mely fölött a Megváltó szeme virraszt: „Keljete föl, ne féljete!”

2.3. LITURGIKUS NÉZŐPONT

2.3.1. AZ EVANGÉLIUMI SZAKASZ KAPCSOLÓDÁSI PONTJAI A SZENTMISE SZERTARTÁSÁNAK EGYÉB SZÖVEGEIVEL

A mai *evangélium* (Lk 9,28b-36) Jézus színeváltozását beszéli el. Hangsúlyos motívum az Úr arcának megpillantása, s ennek kapcsán a boldogító színelátás jövőbeli tapasztalata, ami e szakaszban mintegy elővételezve jelenik meg. Jézus átváltozott, ragyogó arcának képéhez kapcsolódik a *kezdőének* (Zsolt 26,8-9): „>Keressétek az ő arcát!< A te arcodat keresem, Uram. Ne rejtse el előlem arcodat.” A mennyei dicsőség elővételezéséhez, valamint Jézus szavának hallgatásához fűződik a *kezdő könyörgés*: „Istenünk, te megparancsoltad nekünk, hogy hallgassunk szeretett Fiadra. Tápláld minket szent igéddel, hogy megtisztult lélekkel, örvendezve szemléljük majd dicsőségedet.”

Az *olvasmányban* (Ter 15,5-12.17-18) felfedezhetünk több kapcsolódási pontot és párhuzamot az evangéliumi szakasszal: a csillagos égre való feltekintés elbeszélése egybecseng a színeváltozás hegyi tapasztalatával. Ábrahámra álmában félelmetes sötétség száll – az apostolok elalszanak a hegyen, majd felhő száll rájuk, melyben félelem támad köztük. Mindkét epizód valamiképp az Istennel való találkozás tapasztalatát próbálja szavakba önteni, mely a szövegek alapján egyszerre kelt félelmet és csodálatot a befogadóban.

A *válaszos zsoltár* (Zsolt 26,1.7-8.9abc.13-14) szavaiból már a kezdőénekekben is hallhattunk. Ez a zsoltár az Úr arcának kereséséről szól: „Az Úr az én világosságom, és ő az én üdvösségem. (...) Szívem rólad mondta: »Keressétek az ő arcát!« A te arcodat keresem, Uram, ne rejtse el előlem arcodat.” Az ószövetségi szövegben álló héber kifejezés (פָּנִים [paním]) nem csupán az arcot, hanem ez esetben az Úr színét, önmagát,

amint van, jelenti. A hegyen pedig Jézusban az a mennyei tapasztalat mutatkozik meg előre, mely során az Istent a maga valójában láthatjuk meg az örök, megdicsőült boldogság állapotában.

A *szentlecke* (Fil 3,17-4,1) pedig a mennyország és a feltámadt test kapcsán hangsúlyozza: „A mi hazánk a mennyben van. Onnan várjuk az Üdvözítőt is, Urunkat, Jézus Krisztust. Ő azzal az erővel, amellyel mindent hatalma alá vethet, átalakítja gyarló testünket, és hasonlóvá teszi megdicsőült testéhez.”

Az *egyetemes könyörgéseket felvezető ima* és az *első könyörgés* a templomokban átélhető tapasztalatokkal hozza összefüggésbe az evangéliumi szakaszt: „Kérjük, testvéreim, mennyei Atyánkat, hogy templomainkban gyakran átéljük a Tábor-hegyen megdicsőült Krisztus vigasztaló közelségét!”; „Add, Urunk, hogy templomaidból sugározzék áldás és kegyelem az egész világra!”. A *záró fohász* pedig elsősorban az Isten közelségének témáját illetően fogalmaz a következőképpen: „Mindenható, örök Isten! Örvendeztesd meg lelkünket közelséged vigasztaló tudatával! Add, hogy hozzád mindhalálig hűségesek maradjunk, és az istenlátás örök boldogságában is részünk legyen!”.

A Krisztus színeváltozásáról szóló *prefáció* a feltámadás gondolatát állítja a középpontba: „Ő tanítványainak saját halálát előre megmondta, – a szent hegyen megmutatta nekik dicsőségének fényét. Így világossá tette számunkra, amit a törvény és a próféták tanúsága hirdet, hogy szenvedésére a feltámadás örök fénye virrad.” Az *áldozási ének* pedig az evangélium mátéi párhuzamából idéz: „Ez az én szeretett Fiam, akiben kedvem telik, őt hallgassátok!” (Mt 17,5). Ugyanezt a mondatot ismétli az *evangélium előtti vers* is (2Pét 1,17): „A fényes felhőből az Atya szózata hallatszott: »Ez az én szeretett Fiam, őt hallgassátok!» Majd az *áldozás utáni könyörgés* az Oltáriszentség misztériumával kapcsolja össze a hallott elbeszélést a mennyei dicsőség előzetes megízlése kapcsán: „Dicsőséges szent testedet és véredet magunkhoz véve hálát adunk neked, Urunk, mert már itt a földön mennyei ajándékaidban részesítesz minket.”

2.3.2. LITURGIKUS ÉNEKEK

Emlékezz meg, Isten (533)

<http://nepenektar.hu/idoszak/nagybojt/liturgia/32/intr/543/emlekezz-meg-isten-reminiscere>

Szívem háborúságai megsokasodtak (534)

<http://nepenektar.hu/idoszak/nagybojt/liturgia/32/gr/545/szivem-haborusagai-megsokasodtak-tribulationes-cordis>

Hálát adjatok az Úrnak (534)

<http://nepenektar.hu/idoszak/nagybojt/liturgia/32/tr/546/halat-adjatok-az-urnak-confitemini-domino>

GITÁROS ÉNEKEK

Íme a szolgálám (Sillye Jenő: Mária-oratórium)

<https://www.youtube.com/watch?v=rBB9RMeg-7M>

Mert Te, Uram

<https://www.youtube.com/watch?v=-HwIGrz81P4>

2.4. PEDAGÓGIAI NÉZŐPONT

2.4.1. EVANGÉLIUM TÉMÁJÁT FELDOLGOZÓ IRODALMI MŰ

Kalina Valéria: Jézus segíts

Jézusom kérlek, segíts testvéreimen,
Hogy téves álmából felébredjen!
Kérlek, gyógyítsd meg eltévedt szellemét!
Vezesd jó útra, fogjad meg kezét!

Kérlek Jézusom, segíts testvéreimen,
Hogy szívében ne legyen félelem!
Gyógyítsd meg szemét, hogy meglásson Téged!
Áldd meg életét, ölelje fényed!

Jézusom kérlek, segíts testvéreimen,
Hogy túljusson a szenvedéseken,
Hogy ne ölje meg lelkét a fájdalom!
Remény vezesse túl a bánaton!

Jézusom kérlek, segíts testvéreimen!
Utadon haladjon az életben.
Vigyázzad szívét és őrizzed álmát,
Kérlek Téged, hogy vezessed vágyát!

Kérlek Jézusom, segíts testvéreimen,
Aki már nincs e földi tereken
Emeld fel Magadhoz szegény lelkét!
Fényed vezesse örök életét!

2.5. KÉRDÉSEK AZ EVANGÉLIUMHOZ

- Jézus Krisztus az életem középpontjában áll-e?
- Kész vagyok-e felmenni Jézussal a hegyre imádkozni?

3. ORATIO – IMÁDSÁG

A szentmise első könyörgése

Istenünk, te megparancsoltad nekünk, hogy hallgassunk szeretett Fiadra. Táplálj minket szent igéddel, hogy megtisztult lélekkel, örvendezve szemléljük majd dicsőségedet. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön örökké. Ámen.

Imádság

Mennyei Atyám, Jézus nevében kérlek, küldd el Szentlelkedet, hogy készségesen és hűségesen hallgassam Szent Fiadat, aki mindannyiunkat elvezet az örök dicsőség és boldogság hazájába! Ámen.

4. CONTEMPLATIO – SZEMLÉLŐDÉS

Ez az én szeretett Fiam, őt hallgassátok! (Lk 9,28b–36)

(Forrás: Pixabay)

5. CONDIVISIO – MEGOSZTÁS

Örömhír megfogalmazása: Nekem ebben a szakaszban az az örömhírem, hogy...

- Isten nekem is mondja, hogy a választottja vagyok! Jézus számomra is az örök élet és az igazi megdicsőülés felé tartó „kivezető út”. Rábízhatom magamat.
- Mikor megtapasztalom Isten jelenlétét, semmi másra nem vágyom, csak hogy vele maradhassak.

6. ACTIO – TETTEKRE VÁLTÁS

Tanúságtétel megfogalmazása: Az evangéliumi szakasz arra ösztönöz, hogy...

- Hallgassam Jézust, ő legyen az egyetlen Mesterem!
- Igyekezem az imában valóban jelen lenni!

IMPRESSZUM

A *Lectio divina segédanyagok*, amiknek felépítése a *lectio divina* módszer felosztását követi, segítik az evangéliumi szakasz imádságos elmélyítését.

Lectio divina segédanyag, Nagyböjt 2. vasárnap („C” év)

Borítófotó © Pixabay

A Biblia szövegének fordításait a következő forrásokból vettük át:

- liturgikus szöveg: igenaptar.katolikus.hu (utolsó letöltés 2020. szeptember 18.)
- a görög szöveget az SBLGNT (utolsó letöltés 2020. május 11.)
- latin fordítás: Vatikán online ar chivuma (utolsó letöltés 2020. május 14.)
- további magyar fordítások: szentiras.hu (utolsó letöltés 2020. május 12.)

Tiszteletreméltó Béda gondolatait a Catena Aurea német nyelvű kiadvány alapján Asztalos Livia fordította.

Katolikus Egyház Katekizmusa: archiv.katolikus.hu/kek (utolsó letöltés 2020. május 15.)

Pápai gondolatok: regi.katolikus.hu (utolsó letöltés 2020. szeptember 14.)

Kalina Valéria: Jézus segít – <http://www.jezusutjan.eoldal.hu/cikkek/versek.html>

A *Lectio divina segédanyag* összeállításában a *lectio divina* munkacsoport működött közre, melynek vezetője Nyúl Viktor, egykori és jelenlegi tagjai pedig: Asztalos Gábor Tamás, Asztalos Livia, Csonka Laura, Endrédi Melinda, Geiszelhardt Sára, Görföl Tibor, Grász-Szily Boglárka, Haász Rebeka Anna, Fazekas Zsófia, Hegyi László, Járai Ferenc, Máté Mária Magdolna Teréz nővér, Mohay Réka, Molnár Dzszenifer, Nyúlné Révfalvi Ildikó, Paal Ágnes, Rácz Dávid, Rácz Édua Anna, Roszkopf Rita, Sárszegi Judit, Szabóné Nagy Katalin, Vermes Nikolett, Zimonyi Géza.

Ezen kiadvány tartalma szerzői jogi védelem alatt áll. A szerzői jogok tulajdonosai a fentebb említett esetekben az ott megjelölt jogtulajdonosok, külön meg nem jelölt esetekben a Pécsi Egyházmegye. Hitbuzgalmi és lelkipásztori célra a kiadvány anyaga szabadon felhasználható.

Kiadja a Pécsi Egyházmegye, 2022

7621 Pécs, Dóm tér 2.

E-levelezési cím: lectio.divina@pecs.egyhazmegye.hu

Honlap: lectiodivina.hu